

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ตั้งใจฟังธรรมนะ เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า สิ่งที่ว่าเสมอกันๆ เสมอกันด้วยสังขธรรม ถ้าเสมอกันด้วยสังขธรรม สิ่งที่มีคุณธรรมเพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมแล้ว ธรรมนั้นถึงเป็นประโยชน์กับทุกๆ คนนะ

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าค้นคว้าอยู่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทุกข์ ทุกข์เพราะอะไร ทุกข์เพราะเวลาจะออกจากพระราชวัง ละล้าละลึ่งๆ ละล้าละลึ่งเพราะอะไร เพราะว่าสัญชาตญาณของมนุษย์ มนุษย์ปรารถนาความสุข เกิดความทุกข์ทั้งนั้น แล้วจะต้องเผชิญกับความทุกข์ ความทุกข์ทางโลกใจ ความทุกข์ทางโลกต้องเข้าไปเผชิญ เผชิญกับสังขจะความจริงใจ

ทุกข์ควรกำหนด สมุทัยควรละ เวลาละแล้ว ละด้วยอัสวักขยญาณในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความเสมอภาคโดยธรรมๆ ใจ ชีวิตนี้มีค่าๆ ชีวิตนี้มีค่ามากนะ คนที่ยังไม่ได้เกิด เห็นไหม เวลาจิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ กว่าจะได้เกิด เกิดด้วยเวรด้วยกรรมนะ ใครมีศักยภาพของความเป็นมนุษย์ มีอริยทรัพย์ ถึงได้มาเกิดเป็นมนุษย์ เวลาเกิดเป็นมนุษย์ขึ้นมา เวลาเกิดมาแล้วในครอบครัวมีแต่การชื่นชม เวลาคนสิ้นชีวิตไป เวลาคนตายไปมีแต่ความโศกเศร้าความเสียใจนะ ความโศกเศร้าความเสียใจเพราะอะไร เพราะชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เราจะต้องพลัดพรากจากชีวิตนี้ไปแน่นอน แต่ก่อนจะพลัดพรากจากชีวิตนี้ไป เราทำอะไรไว้

สิ่งที่เราทำ เราทำหน้าที่ของความเป็นมนุษย์นะ มนุษย์ต้องปากกัดตีนถีบหาอยู่หากินใจ ความหาอยู่หากิน หาอยู่หากินเพื่ออะไร อ้าว! ก็เพื่อความมั่นคงของชีวิตใจ แล้วชีวิตมันคืออะไร ละ ไม่รู้

ชีวิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ชีวิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะเกิดมาจากไหน เวลาตายตายแล้วจะไปไหน สิ่งที่จะรู้ชัดขึ้นมาๆ ผู้ที่ประพฤติปฏิบัติธรรม เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติธรรม

มีศรัทธามีความเชื่อนะ ถ้ามีศรัทธาความเชื่อจะมาประพฤติปฏิบัติขึ้นมา เวลาปฏิบัติขึ้นมา คุณจิตๆ มันก็ดูความคิดทั้งนั้นนะ จิตของคนไม่เคยสงบตามความเป็นจริงเลย ถ้าจิตของใครมันสงบระงับ เข้ามามันจะมีความสุขความสงบระงับมาก

สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี คำว่า “จิตสงบไม่มี” จิตนี้ไม่พาดพิงอารมณ์ใดๆ ทั้งสิ้น แล้วที่เราเป็นอยู่นี้เป็นอารมณ์หรือเปล่า ความเป็นอยู่นี้ ความรู้สึกนึกคิดเป็นอารมณ์หรือเปล่า อารมณ์ทั้งนั้น แต่ถ้ามันสงบเข้ามา ความสงบหายใจเข้านี้ก็พุท หายใจออกนี้ก็โธ ทำไมต้องหายใจด้วยล่ะ

หายใจคือคำบริกรรมไง เพราะจิตมีนวัตกรรม จิตมีการกระทำไง พอจิตมีการกระทำ กระทำในตัวของมันเองใช่ไหม เวลาทำในตัวของมันเอง มันปล่อยวางอารมณ์นะ ปล่อยวางธาตุรู้ สิ่งนี้ถูกรู้ สิ่งที่ถูกรู้ที่มันแสดงตัวของมัน มันปล่อยวางขึ้นมา มันก็เป็นความสงบไง แล้วความสงบของคน คนที่มีอำนาจวาสนา ขณิกสมาธิ อุปะจารสมาธิ อัปปนาสมาธิ

เวลาหลวงตาท่านพูด คนที่ทำอัปปนาสมาธิได้นี้น้อยมากๆ คนที่ทำได้น้อยมาก อัปปนาสมาธิ สมาธิที่สักแต่ว่า น้อยมาก มีแต่จี๋ขูย จี๋โม้ มันไม่เป็นความจริงๆ

ถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา สิ่งที่ได้มา ได้มาด้วยความวิริยอุตสาหะนะ ความวิริยอุตสาหะได้อะไรมา ได้หัวใจเรามา เห็นไหม เวลาหลวงตาท่านไปโปรดสัตว์ๆ ท่านบอกไปเอาหัวใจคนๆ หัวใจพวกเรานี้แหละ แต่หัวใจพวกเราโดนกิเลสตัดหน้าความทะยานอยากอวิชชาความไม่รู้ของเราครอบคลุมมัน ครอบคลุมมันก็ว่าสิ่งนั้นเป็นสมบัติของเราๆ

สมบัติสาธารณะนะ สมบัติของความเป็นมนุษย์ เวลามนุษย์เกิดขึ้นมาแล้วมนุษย์ทำหน้าที่ การงานประสบความสำเร็จ นั่นนะสมบัติของเรา แต่สมบัติของเรา เราไม่พลัดพรากจากเขา เขาก็ต้องพลัดพรากจากเรา เราใช้จ่ายทุกวัน มันพลัดพรากจากเราไป เราใช้จ่ายมันทุกวันอยู่นี้ สุดท้ายแล้วเราก็ต้องตายจากมันไป ของเราหรือ

แต่ถ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวางทาน ศีล ภาวนาไว้ การเสียสละทานๆ ใครได้เสียสละทานออกไปนะ เห็นไหม บ้านเรือนของใครเวลาไฟมันจะไหม้บ้าน ใครขนทรัพย์สมบัติออกได้มากน้อยแค่ไหนจะเป็นสมบัติของเขา นี่ก็เหมือนกัน การเสียสละนั้นเสียสละจากน้ำใจของเราไป ต้องมีเจตนา มีความเชื่อ เราถึงได้เสียสละสิ่งนั้นไป เหมือนขนของออกจากบ้านของ

เราไป คือเราเสียสละไปแล้ว นั่นก็สมบัติของเรา สมบัติของเราตรงไหน ของเราตรงเป็นทิพย์สมบัติ

สิ่งที่เราได้เสียสละไปแล้ว ใครเป็นคนเสียสละ เรา เราเป็นคนเสียสละใช่ไหม จิตมันรู้ มันฝังลงไปทีจิตนั้น เวลาเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ เวลาเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหม นั่นนะเขาได้ทิพย์สมบัติของเขาๆ คำว่า “ทิพย์สมบัติของเขา” มันไปกับหัวใจดวงนั้น เพราะหัวใจดวงนั้นมันเป็นคนทำ ถ้ามันทำเสร็จแล้วสิ่งนั้นเป็นสมบัติของเรา นี่ไง ถ้าสมบัติของเราสมบัติของเราคือที่เราเสียสละไปแล้วเป็นสมบัติของเรา สมบัติของเราที่ไหน สมบัติของเราในหัวใจนี้ไง นี่พูดถึงว่าเป็นอามิสนะ

ทานในวัฏสงสารนี้ ผู้ที่เสียสละมหาศาลมา เวลาเกิดขึ้นมาเป็นผู้ที่มีอำนาจวาสนาบารมี ทำสิ่งใดประสบความสำเร็จ ทำสิ่งใดประสบความสำเร็จนั้นเพราะเป็นอำนาจวาสนาบารมีของเขา

คนเกิดมาเรียนเหมือนกัน จบมาห้องเดียวกัน ทำงานเหมือนกัน คนประสบความสำเร็จมีมากน้อยแค่ไหน คนลุ่มๆ ดอนๆ แค่นั้น อำนาจวาสนามันแข่งกันไม่ได้ๆ นี่พูดถึงผลของวัฏฏะนะ ผลของการเวียนว่ายตายเกิด

แต่คนที่มีความอำนาจวาสนามากกว่านั้น มีศรัทธามีความเชื่อ เขาจะค้นคว้าหาสัจจะความจริงในใจของเขา นั่นสิ่งที่มีชีวิตๆ มันมีคุณค่าตรงนี้ หายใจเข้าไม่หายใจออกก็ตาย หายใจออกไม่หายใจเข้าก็ตาย คนเรามันต้องพลัดพรากจากสถานะความเป็นมนุษย์นี้ไป เวลาพลัดพรากไปแล้ว ทำคุณงามความดีมากน้อยแค่ไหน ไปเกิดเป็นเทวดา เป็นอินทร์ เป็นพรหมก็หลงระเริงไปกับชีวิตนั้น ชีวิตนี้มีการพลัดพรากเป็นที่สุด เวลาเทวดา อินทร์ พรหมสิ้นอายุขัยของเขา เขาก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดกลับมาอีก

ตคนรกอเวจีไปมีแต่ความทุกข์ความยากด้วยความบาปอกุศลของเรา ทำคุณงามความดีของเรา มนุษย์สมบัติๆ ก็มาเกิดเป็นมนุษย์ซ้ำแล้วซ้ำเล่าไง ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่ออะไร ซ้ำแล้วซ้ำเล่าเพื่อทำคุณงามความดีและความชั่วบาปอกุศล ซ้ำแล้วซ้ำเล่า มันการกระทำนั้นนะ มันก็เกิดลุ่มๆ ดอนๆ อยู่อย่างนั้นนะ

คนที่ทำคุณงามความดี พระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย การสร้างคุณงามความดีมาขนาดนั้นจนหัวใจมันเป็นธรรมดาใจ เป็นจิตนิสัยใจ มันจะเป็นคุณงามความดีของเขา เขาจะเสียดสละของเขา เขาจะคุ้มครองดูแลของเขา เขาทำสาธารณประโยชน์ของเขา เขาทำด้วยความซื่อใจของเขา

คนที่มองดูเขา เขาทำอย่างนั้นได้อย่างไรๆ เพราะมันต่างกันด้วยความรู้สึกรู้สึกนึกคิดใจต่างกันด้วยอำนาจวาสนาบารมีใจ ต่างกันด้วยกำลัง แต่กำลังของเขา มาตรฐานของเขา เขาทำของเขาด้วยมาตรฐานของเขา เพราะอะไร เพราะเขาทำมาทุกภพทุกชาติ เขาทำมาจนเป็นจิตเป็นนิสัย นี่ใจ อำนาจวาสนาใจ เวลาถ้ามาภาวนามันก็มีโอกาสใช้ใหม่ ไอ้เราก็ภาวนาเหมือนกัน ภาวนามากกว่าด้วย ในปัจจุบันนี้เรามีศรัทธามีความเชื่อ แล้วเราก็โหมกระหน่ำภาวนาสุดฤทธิ์สุดเดชของเรา แต่มันไม่ได้สักทีๆ จะโทษใครล่ะ

กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กัน เราทำมาเองทั้งนั้นนะ ความรู้สึกนึกคิดของเรา เราก็ทำมาเองนะ เราได้ทำมาซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเป็นจิตเป็นนิสัย แต่เพราะเราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา เราถึงมาศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วจะพยายามทำคุณงามความดีของเราๆ

การทำคุณงามความดีนั้นไปต่อต้าน ไปคัดค้านกับกิเลสตัณหาความทะยานอยากครอบครองของมารใจ พญามารมันมีลูกมันมีหลาน ครอบครองของมันเต็มหัวใจเลย ความคิดของเรา ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเกิดแล้วเกิดเล่าๆ ไม่ต้องการปรารถนา ไม่ต้องการ มันก็มี แต่คุณงามความดีอยากทำอยากปรารถนา มันทำไม่ได้ ทำไม่ได้เพราะอะไร

เพราะความดี เห็นใหม่ การชนะสงครามคุณด้วยร้อยคุณด้วยพัน มีแต่สร้างเวรสร้างกรรม มีแต่ความอาฆาตมาดร้าย คนที่แพ้เขาก็ไปรวมไพร่พลขึ้นมาใหม่ คนที่ชนะก็หลงระเหิง แต่การชนะตนเอง ความชนะตนเองสำคัญที่สุด

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าการชนะตนเองประเสริฐที่สุดๆ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้ามาตรงนี้ใจ ธรรมทั้งหลายชี้เข้ามาจากหัวใจของสัตว์โลก แต่เราเป็นผู้ที่ด้อยวุฒิภาวะ เราก็แสวงหาครูบาอาจารย์ของเรา ให้ครูบาอาจารย์ของเราคอยชี้คอยนำ

หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่นวางข้อวัตรปฏิบัติไว้เป็นเครื่องอยู่ของใจๆ เวลาบวชเป็นพระ ๒๔ ชั่วโมง เป็นพระตลอดเวลา ถ้าเป็นพระตลอดเวลา แต่ความคิด เราบวชแต่ร่างกาย หัวใจมัน ยังไม่ได้บวช มันก็คิดร้อยแปดไปนะ เราก็บังคับไว้ให้อยู่กับข้อวัตรปฏิบัติใจ เป็นเวล่ำเป็นเวลา ทำพร้อมกัน ทำเหมือนกัน แล้วมีเวลาของเรา เราก็จะมาค้นคว้าหาหัวใจของเรา

คนที่มิจริตนิสัยเขาก็อยู่ด้วยความสุขด้วยความชื่นบาน คนที่คนทุกข์คนยากเอาหัวใจมา ขังไว้ คนติดคุกมันคิดแต่ข้างนอก เมื่อไหร่พ้นโทษ เมื่อไหร่จะพ้นโทษนั่นนะ

ความพ้นโทษ เวลาพ้นโทษ นั่นมันเป็นเรื่องของโลกใช้ไหม แต่หัวใจเมื่อไหร่จะพ้นจาก กิเลสละ เมื่อไหร่จะพ้นจากกิเลส แล้วใครจะเป็นคนพ้นละ แล้วกิเลสมันอยู่ที่ไหนละ

ถ้ามันปฏิบัติตามความเป็นจริงๆ เราถึงแสวงหาครูบาอาจารย์ เพราะถ้าครูบาอาจารย์ท่าน ไม่ผ่านวิกฤติในใจของท่าน ท่านไม่เคยล้มลุกคลุกคลานมาก่อน ท่านจะรู้จักกิเลสได้อย่างไร ใคร จะเห็นหน้ากิเลส กิเลสตัวมันเป็นอย่างไร กิเลสมันก็คือความเคยใจ ความพอใจ ความหลงระเริง ความอหังการ นี่กิเลสทั้งนั้น

แต่ถ้าเป็นความดีๆ เราอยากทำคุณงามความดี มันเป็นมรรคๆ คำว่า “เป็นมรรค” นะ เป็น มรรคคือมรรคผลนิพพาน ถ้าศาสนาไหนไม่มีมรรค ศาสนานั้นไม่มีผล แล้วมรรคมาจากไหนละ มรรคมันคืออะไรละ

นี่ไง มรรค สัมมาทิฐิ ความเห็นผิดถูกต้องดีงาม ถ้าความเห็นถูกต้องดีงาม คุณติ ใน ครอบครัวยุคของเรา คนคนหนึ่งจะไปปฏิบัติธรรม อีกคนหนึ่งบอกว่าไม่มีเวลา เห็นแก่ตัว งานจะ ทำไม่ทำ เขาทำงานด้วยกันทำไมหลีกเร้นอยู่คนเดียว

การเกิด สัปปายะๆ ที่แสวงหากันอยู่ที่นี่ เวลาพระเราบวชมาแล้วแสวงหาที่เป็นสัปปายะ หมุกณะเป็นสัปปายะ อาหารเป็นสัปปายะ สำคัญที่สุดคือครูบาอาจารย์เป็นสัปปายะ ถ้าครูบา อาจารย์เป็นสัปปายะ มันจะมีเข็มทิศเครื่องดำเนินชี้ตรงเข้าไปสู่สัจจะความจริง

ถ้าไม่มีครูบาอาจารย์เป็นสัปปายะนะ มันชี้ไปไหนก็ไม่รู้ เข็มทิศที่มันไม่เที่ยง เข็มทิศที่ มันเร่ร้อน เข็มทิศที่มันชี้ไปไม่ได้ แล้วเราก็เชื่อมันๆ นะ ทุกคนก็ต้องเชื่อ เพราะเราอยู่ในป่าในเขา มันมืดแปดด้าน มันไม่เห็นสิ่งใดเลยใช้ไหม เราก็เชื่อ เราก็ไม่รู้เหมือนกัน นี่ไง แต่ถ้าเป็นครูบา

อาจารย์ที่เป็นธรรมๆ มันชี้ขึ้นทิศเหนือตลอด เราจะเดินของเราไป ครูบาอาจารย์จะคอยชี้บอกๆ คำชี้บอกๆ มาจากไหน

กิเลสตัดหาความทะยานอยากของคนนะ จริตนิสัยของคน ถ้ามันชอบมันก็ว่าดี ถ้ามันเกลียดมันก็ว่าไม่ดีทั้งนั้นนะ สิ่งที่ไม่ดีๆ เห็นไหม หวานเป็นลม ขมเป็นยา หวานเป็นลมนะ ความอยู่ที่อยู่สุขอยู่สงบอยู่สบายมีแต่ความทุกข์ความยากทั้งนั้นนะ กินอิ่มนอนอุ่นกิเลสตัวอ้วนๆ

แต่ชุดงควัตร ชุดงควัตรเป็นเครื่องขัดเกลากิเลสๆ เป็นเครื่องขัดเกลาเท่านั้น แต่เครื่องขัดเกลาคือมันบั่นทอนให้กิเลสมันไม่อหังการในหัวใจของเรา แต่ถ้าเอาความจริงๆ ขึ้นมา เราก็ต้องประพฤติปฏิบัติตามความเป็นจริงของเราขึ้นมา

นี่ไง สิ่งที่มีค่าๆ ความรู้สึกอันนี้ หัวใจอันนี้ จิตดวงนี้มีค่ามากๆ แล้วถ้ามีค่ามากๆ นะ ที่มันทุกข์มันยากขึ้นมา ร่างกายกินอิ่มนอนอุ่นนะ แต่ความทุกข์ความยากมันเหยียบย่ำหัวใจ มันทุกข์ยากทั้งนั้นนะ

มีสติมีปัญหาใคร่ครวญมัน สิ่งนี้มันเป็นของมันอยู่อย่างนั้นนะ เพียงแต่เราหลงระเริงไปกับเขา ถ้าเวลาสิ่งใดที่พลัดพรากไปแล้วเราไม่ได้สมความปรารถนา เราก็เป็นทุกข์ทั้งนั้นนะ แล้วมันก็เป็นแค่อารมณ์เท่านั้นนะ

อารมณ์ แล้วแต่คน โทสจริต เวลาขาดสิ่งใดที่ไม่ได้ตั้งใจ มันกระพืดกระพืดเต็มทีเลย แล้วเราก็ทุกข์เกือบเป็นเกือบตาย แล้วใครทำให้ละ นี่เราทำทั้งนั้น ทุกข์เพราะความคิด ความคิดของเราทั้งนั้นนะ แล้วความคิดที่มันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ที่มันโหมกระหน่ำนะ มันยิ่งเกือบเป็นเกือบตาย

แต่ถ้ามีสติปัญญาใคร่ครวญแล้ว เวลาพายุมันผ่านไปแล้วมันมีสิ่งใดละ ถ้าพายุมันผ่านไป แล้วโดยที่เราหลงระเริง พายุมันกวาดไปหมด ทำลายไปทั้งนั้นนะ เวลาเราโกรธขึ้นมา หลงขึ้นมา ไปทำลายเขาทั้งนั้นนะ เวลามันจบสิ้นไปแล้ว ดิฉุก เวลาพายุมันผ่านไปแล้วไม่มีอะไร มีแต่ความเสียหาย ต้องซ่อมแซมบำรุง

นี่ก็เหมือนกัน เวลามันผ่านไปแล้ว มันทำไปแล้ว มันเสียใจไหม ถ้าเรามีสติปัญญาอย่างนี้ เรามาใคร่ครวญอย่างนี้ เขาเรียกปัญญาอบรมสมาธิ เวลามันจะเกิดขึ้นมันก็เบาบางลงๆ นี่ไง สิ่งที่เป็นธรรมๆ เป็นธรรมมันอยู่ที่นี่ไง

ทำทานร้อยพันหนนไม่เท่าถือศีลบริสุทธิ์หนหนึ่ง ถือศีลบริสุทธิ์ร้อยพันหนนไม่เท่ากับทำสมาธิได้หนหนึ่ง ทำสมาธิได้ร้อยพันหนนไม่เท่ากับเกิดภวามยปัญญาขึ้นมาหนหนึ่ง นี่ไง แต่ถ้าจิตมันสงบเข้ามาแล้วแล้วมันเห็นของมัน มันรู้ของมัน เห็นใหม่

ทำทาน ทำทานมาร้อยพันหนน มันตอกย้ำเข้ามาที่นี้ไง ทำทานก็เป็นบุญกุศลๆ คนเชื่อถือศรัทธา คนเขาชื่นชม นั่นเรื่องของเขา เราทุกข์เกือบตาย มีแต่คนเียนยอยกย่องสรรเสริญ เราทุกข์ทั้งนั้นนะ มีแต่ความเครียดในใจนะ

แต่ถ้าเราทำความสงบของใจเราเข้ามา ใครจะติฉินนินทา ใครจะส่งเสริมขนาดไหน อันนี้ อยู่นี้ ความจริงอยู่นี้ ความจริงคือใจของเราใจ แล้วพอเห็นแล้วมันมหัศจรรย์ใจ พอความมหัศจรรย์ นี้อริยทรัพย์ ทรัพย์สิ่งนี้ ทั้งๆ ที่มันมีกับเรานะ จิตนี้เวียนวายตายเกิดในวัฏฏะ เกิดจากพ่อจากแม่ พ่อแม่เป็นพระอรหันต์ของเรา พ่อแม่ให้ชีวิตนี้มาๆ เราต้องมีความกตัญญูกตเวทิตะ เราต้องตอบแทนบุญคุณ เราต้องอยู่ให้ท่านมีความสุข ให้ท่านไว้วางใจเรา แล้วหัวใจเราละ หัวใจเราต้องค้นคว้าเองนะ หัวใจเราต้องพิสูจน์เองนะ เวลาพิสูจน์เองขึ้นมา มันจะมีคุณค่ากว่าสมบัติใน ๓ โลกธาตุนี้ สมบัติไหนบ้างมันมีค่า

นี่ไง รสของธรรมชาติซึ่งรสทั้งปวง ถ้ามันไม่มีคุณค่า มันชนะได้อย่างไร มันชนะรสชาติที่เราเคยสัมผัสกันนี้ รสชาติที่โลกเขามีกันอยู่ที่นี่ แต่ธรรมะมันเลิศกว่า มันเหนือกว่า มันเหนือโลกเหนือสังสารเหนือวัฏฏะ มันถึงมีคุณค่าขนาดนั้น แล้วจิตมันไปสัมผัส จิตมันสงบ ตัวมันเองแท้ๆ นะ แค่มันสงบเข้ามา มันชนะมหัศจรรย์ขนาดนั้น ของที่มหัศจรรย์ขนาดนั้น ทำไมเราไม่แสวงหา ทำไมเราไม่ค้นคว้า ทั้งๆ ที่มันเป็นหัวใจของเราเอง เห็นไหม

นี่ไง หลวงตาท่านสอนประจำ หัวใจเรียกร้องความช่วยเหลือนะ หัวใจพวกเรามันเรียกร้องคนช่วยเหลือมันนะ มันเรียกร้องคนมาค้นคว้ามันนะ แต่ไม่มีใครทำ กลัวแต่ว่าจะอัศจรรย์ขาดแคลน กลัวแต่ว่ามันจะทุกข์จะยาก แต่เวลาเกิดแล้วเกิดเล่า เวลาเจ็บไข้ได้ป่วย เวลามันทุกข์ มันยาก ไม่เอามาเทียบเคียงกันเลย มันมีคุณค่าแค่ไหนชีวิตนี้

แต่ถ้ามันเป็นจริงๆ ขึ้นมา สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี พอจิตสงบระงับเข้ามาแล้ว คนที่ไม่มีอำนาจวาสนาบารมี พอจิตสงบแล้วบอกนิพพานเป็นเช่นนี้เอง เพราะมันสุขมากไป มันถึงติดสุขๆ ใจ

เวลามันทุกข์มันยาก มันทุกข์มันยากเพราะกิเลสตัดหาความทะยานอยากมันครอบงำ เราลงทุนลงแรงนะ หายใจเข้านี่ก็ทุกข์ หายใจออกนี่ก็โศก พยายามภาวนาของเราจนมันสงบระงับ ความสงบระงับคือสัมผัสมันปอกเปลือกมันออก มันเหลือแต่ผลสัมผัส ผลสัมผัสมีรสหวานนะ แต่เปลือกมันขม ชีวิตเรา การกระทำของเรามันขมมันขื่น แต่ถ้าเราปอกเปลือกออกแล้วสัมผัสมันหวานนะ แล้วทั้งเปลือกและเนื้อมันก็คือหัวใจของเราทั้งนั้นนะ นี่มันเป็นผลของวิญญูะใจ เราเกิดสถานะไหน

คู่สัตว์ดิ สัตว์มันเกิดเป็นสัตว์ สัตว์เครื่องงานมันก็มีชีวิตนะ มันก็ปรารถนาความสุขเกลียดความทุกข์นะ มันต้องการความอยู่ดีมีสุขของมันนะ แต่มันเป็นสัตว์ นี่เราเกิดเป็นมนุษย์ไง เราเกิดเป็นมนุษย์เราก็มีความคิด มีความต้องการ มีความแสวงหาใจ

แต่ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นะ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นมนุษย์ไง แต่เป็นมนุษย์ที่ประพฤติปฏิบัติ เป็นมนุษย์ที่ค้นคว้า เป็นมนุษย์ที่ทำให้จิตใจของท่านเป็นอิสระก่อน แล้วท่านถึงมาสอนพวกเรานี่ไง

เรามาวัดมาวากันก็เพื่อเหตุนี้ ทำบุญกุศล เราได้ตัดสมบัติของเราออกจากบ้านๆ อันนั้นมันเป็นสมบัติอันหนึ่ง มันเป็นอามิส จะใช้จ่ายมากน้อยแค่ไหนแล้วมันก็จะหมดไป แต่ถ้าเป็นจริงๆ สีด สมาธิ ปัญญา แล้วจะเข้าอยู่ป่าไหน เข้าอยู่ในที่ไหน จะอยู่ในบ้านในเรือน อยู่ในกระต๊อบห้องหอ เราทำได้ตลอดใจ ถ้าเราทำของเราตลอด เราฝึกหัดตลอด ชีวิตนี้ถ้ามันไม่ถึงที่สุด ก็ให้มันมีอำนาจวาสนาบารมีไปกับเรา

คนมีสติมีปัญญานะ เราอยากได้ทรัพย์ของเรา ถ้าอยากได้ทรัพย์ของเรา นะ ทรัพย์ที่เราหาในโลกนี้ไว้ที่นี้จริงๆ นะ เห็นไหม คนตายไม่มีอะไรติดไปเลย เว้นไว้แต่บุญและบาป บุญและบาปเท่านั้นเป็นสมบัติของเรา แล้วในปัจจุบันนี้เราจะทำอะไรที่เป็นสมบัติของเราละ

เราแสวงหาด้วยความเป็นบุญกุศล แสวงหาด้วยคุณงามความดี นั้นเป็นสุจริต ได้ทั้งสมบัติด้วย ได้ทั้งบุญกุศลด้วย เราหาด้วยความทุจริต เราได้บาปอกุศลด้วย สิ่งที่ได้มาก็เป็นทุจริตด้วย แล้วถ้าเราแสวงหาอย่างนั้น แล้วเราจะทันโลกได้อย่างไรละ เราจะแข่งขันกัน

ไอ้การแข่งขันทันนั้นมันเป็นกระแสการประชาสัมพันธ์ เป็นกระแสสังคม แต่ความจริงในใจ
ของเรามันเป็นความจริงจริงๆ ที่ใครจะมาขัดแย้งไม่ได้ ความจริงเหนือโลกๆ มันเหนือดวงใจนี้
แล้วถ้ามีสติปัญญาอย่างนี้ รักษาหัวใจของเราอย่างนี้แล้วจะอยู่เป็นสุข ร่มเย็นเป็นสุขนะ

เขาจะกระพือขนาดไหน สังคมจะกระพือขนาดไหน จริงเท็จ ผิดชอบชั่วดี เราารู้คืออยู่กับใจ
เราเป็นคนทำของเราเอง เราทำคุณงามความดีของเราเอง แล้วถ้ามันสงบระงับเข้ามา มันมี
สติปัญญาเข้ามาเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันติภูมิโก รู้กลางหัวใจ แล้วคนคนนั้นมันคง คนคนนั้นมี
จุดยืน คนคนนั้นไม่กลัวกระแสโลก เอวัง